

Llibres i música en temps de desassossec

Anònim espanyol, *Naturalesa morta amb llibres i rellotge de sorra*. Gemäldegalerie. Berlín. © Domini Públic

Temps víric

El temps ha estat objecte d'estudi per a la filosofia d'ençà dels seus inicis. I hi ha estat també motiu d'inquietud. El temps sempre ha esperonat la filosofia com a tasca de pensament i sempre n'ha estat afectada. La relació de la filosofia amb el temps no ha estat mai una relació d'indiferència, perquè el temps opera en el pensament com a *discrimen rerum* i ho fa amb una contundència inapel·lable. El temps impacta en la filosofia com un meteorit – o com un virus – i hi obre una escletxa que pot esdevenir fins i tot un abisme. El temps duu la filosofia a la crisi.

La filosofia és preocupada pel temps. Per això, d'ençà de la Grècia Antiga, no n'ha fet només objecte d'estudi (*chrónos*), sinó que el temps s'hi ha fet valer, sobretot, com a vivència (*kairós*). Ja sia en la figura de concentració extrema, l'instant, ja si en la figura de dilatació extàtica del passat-present-futur, el temps interpel·la el pensament perquè l'instal·la sense concessions en l'atzucac d'un ara que s'esmuny en la seva mateixa enunciació, filla com ell de la finitud i de la infinitud.

La pregunta per la vivència del temps, de l'ara, sembla recobrar la més ferotge vigència aquests dies. En el confinament i en el dol, el temps es mostra coordinada vital impassible i imposa el seu vessant més implacable com a priori del coneixement. I és així perquè el temps que vivim ha deixat de ser, ara, de cop, un temps que hem postulat exclusivament humà i que encara ens entestem a defensar quan parlem, per exemple, de 'nova normalitat'. Quan ja fa dies que diem adeu al temps de l'home, és a dir, a l'home com a mesura de totes les coses, també del temps, descobrim que la mesura del temps ni tan sols és humana.

Vivim un temps víric. És el temps de l'ara absolut, del present absolut. El temps del contagi i de la mort. En aquest temps senyoreja un altre logos que reclama un altre pensament. És temps de dir adeu a un ordre del discurs que fa seves tant la vida com la mort amb l'objectiu polític i econòmic de controlar-les. Esdevenir virus en el discurs o pensar de forma vírica apunta a la supervivència com a mode de ser. El temps víric és un temps afectat per la vida i la mort que s'estén més enllà de la vida i de la mort i també més enllà d'allò que coneixem i que dominem i dels límits teòrics i pràctics que ho encerclen. I justament per això, el temps víric és un temps de persistència. És un temps de persistència en allò que és altre. Pensar en aquest temps fa necessari mudar. Mudar de pell, de sang i de concepte. Mudar de cos i d'ànima.

Begonya Sáez Tajafuerte (Departament de Filosofia)
Bellaterra, a 21 de maig de 2020